

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

20 lutego

№ 10.

Rok 1933.

TREŚĆ:

USTAWY:

- Poz.:** 62—z dnia 25 stycznia 1933 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o opiece nad zabytkami 135
- 63—z dnia 25 stycznia 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o chronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych 136

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

- Poz.:** 64—z dnia 30 stycznia 1933 r. o zmianie granic miasta Gdyni w województwie pomorskiem 137
- 65—z dnia 30 stycznia 1933 r. o zniesieniu obszarów dworskich Sołacz i Golęcín w powiecie i województwie poznańskim 137

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

- Poz.:** 66—Skarbu wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 3 września 1932 r. w sprawie zmiany ustawy (statutu) Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie 137
- 67—Sprawiedliwości z dnia 15 listopada 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu w sprawie zmian w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 marca 1928 r. o ostrzeżeniach (adnotacjach) hipotecznych przewidzianych ustawą o wykonaniu reformy rolnej 164

OŚWIADCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

- Poz.:** 68—z dnia 11 lutego 1933 r. o wyrażeniu zgody Sejmu Śląskiego na wejście w życie na obszarze województwa śląskiego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. Prawo górnicze 164

OBWIESZCZENIE MINISTRA

- Poz.:** 69—Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 14 stycznia 1933 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o nadzorze państwowym nad buhajami 164

62.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 25 stycznia 1933 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o opiece nad zabytkami.

Art. 1. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o opiece nad zabytkami (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 265) ulega następującym zmianom:

1) w art. 2 w punkcie 1 zastępuje się wyraz: „groby” wyrazem „groty”;

2) w art. 17 skreśla się po wyrazie „zabytkom” przecinek oraz wyrazy: „należącym do osób, wymienionych w art. 13,” a wstawia się po wyrazie „muzeów” przecinek oraz wyraz „archiwów”;

3) w art. 20 w ust. 2 w punkcie 1 zastępuje się wyrazy: „dni 3” wyrazem „miesiąca”;

4) w art. 21 dodaje się cztery nowe ustępy w brzmieniu:

„Zezwolenie udzielone być może bądź na wywóz na stałe, bądź na wywóz czasowy. Opłata stemplowa za zezwolenie na wywóz zabytku na stałe wynosi:

przy wartości zabytku do 10.000 zł — 15% szacunku,
 przy wartości zabytku do 20.000 zł — 17% szacunku,
 przy wartości zabytku do 50.000 zł — 20% szacunku,
 przy wartości zabytku do 100.000 zł — 22% szacunku,
 przy wartości zabytku ponad 100.000 zł — 25% szacunku.

Podstawę wymiaru stanowi suma szacunkowa, zadeklarowana przez ubiegającego się o zezwolenie na wywóz. Jeżeli zadeklarowana suma szacunkowa, zdaniem władzy konserwatorskiej I instancji, wynosi mniej, niż wartość sprzedażna zabytku, a wezwania wystosowane do strony, aby zadeklarowała kwotę, zgodną z zapytywaniem władzy konserwatorskiej, pozostało bez skutku mimo upływu dwóch tygodni od doręczenia wezwania, to władza konserwatorska I instancji ustala wartość zabytku na podstawie oceny jednego lub więcej rzeczoznawców, powołanych według własnego uznania. Strona ponosi koszty tej oceny, jeżeli wartość, ustalona na podstawie opinii rzeczoznawczej, przewyższa wartość podaną przez stronę, więcej niż o trzecią część.

W razie udzielenia zezwolenia na wywóz czasowy zabytku pobrana być może kaucja w wysokości opłaty za wywóz zabytku na stałe. Kaucja ta ulega zwrotowi po stwierdzeniu powrotu zabytku z poza granic Państwa Polskiego.

Skarbowi Państwa przysługuje prawo przymusowego wykupu zabytku, zgłoszonego do wywozu na stałe, w przeciągu 3 miesięcy od daty zgłoszenia za cenę szacunkową, zadeklarowaną przez ubiegającego się o zezwolenie na wywóz.”;

5) w art. 40 wstawia się po wyrazie: „muzeów” wyrazy: „lub archiwów” oraz dodaje się dwa nowe ustępy w brzmieniu:

„Winny nieprzywiezienia w terminie, ustalonym w zezwoleniu na czasowy wywóz, zpowrotem do kraju zabytku, wywiezionego czasowo poza granice Państwa Polskiego, ulegnie karze aresztu do trzech miesięcy lub karze grzywny do 5.000 zł. Nadto należy orzec na rzecz Skarbu Państwa karę pieniężną, równającą się wartości zabytku, oraz utratę kaucji (art. 21), jeżeli była pobrana.

Wartość wywiezionego zabytku, jeżeli nie była już ustalona przy udzieleniu zezwolenia na wywóz czasowy, ustala władza konserwatorska II instancji.”;

6) po art. 43 dodaje się nowy art. 43 a) o brzmieniu następującem:

„Karom, przewidzianym w art. 35 — 43, ulegają również winni naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia w stosunku do przedmiotów, których wartość zabytkowa nie została jeszcze stwierdzona orzeczeniem władzy konserwatorskiej, jeżeli ze względu na cechy artystyczne, kulturalne, historyczne, archeologiczne lub paleontologiczne zabytkowy charakter przedmiotu nie ulegał dla nich wątpliwości”.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Ministrowi Sprawiedliwości oraz Mini-

strowi Spraw Wewnętrznych we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie piętnastego dnia po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego: *J. Jędrzejewicz*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

63.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 25 stycznia 1933 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

Art. 1. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 384) ulega następującym zmianom:

1) Art. 74 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 74. (1) Opłata przy zgłoszeniu patentu (art. 36) wynosi 35 zł.

(2) Opłaty roczne wynoszą:

za rok pierwszy	50 zł
za rok drugi	75 zł
za rok trzeci	100 zł
za rok czwarty	125 zł
za rok piąty	150 zł
za rok szósty	200 zł
za rok siódmy	250 zł
za rok ósmy	300 zł
za rok dziewiąty	400 zł
za rok dziesiąty	500 zł
za rok jedenasty	600 zł
za rok dwunasty	700 zł
za rok trzynasty	800 zł
za rok czternasty	900 zł
za rok piętnasty	1.000 zł

(3) Za udzielenie patentu dodatkowego należy się oprócz opłaty przy zgłoszeniu jednorazowa opłata 50 zł zamiast opłat rocznych. Odkąd patent staje się samoistnym, pobiera się od niego zwykle opłaty roczne, przewidziane od patentu głównego”.

2) Art. 75 ust. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„(2) Jednakowoż można uiścić opłatę w ciągu sześciu miesięcy po terminie płatności z grzywną w wysokości 5% przy opłacie w pierwszym miesiącu, 10% — w drugim, 15% — w trzecim, 20% — w czwartym, 25% — w piątym i 30% — w szóstym”.